

Lengoan albotik igarotean,
jakin-min itandu neutson gogotik:
«Tamal aut, arte zar! Ain ago zarpail,
iparrak errea oso-osorik».

Arek oiur niri: «Etzaite nitaz
erruki; ostoak ausiko daustez,
ez baiña enborrik eratsi. Ez bein!
Onelaxe diraut eundaka urtez».

* * *

Gaurko gazteak be onan ditugu:
aizearen gisa zaratots puzkor.
Zarra, orraitiño, berean nausi.
Gaitzean arte, ez aize galkor.

BAKARRIK NOAKE

Gaur goizez atzera laga zaitudan
naigabe joanen gomuta larri:
etzaitzez geiago etsai niretzat
etzaitzez geiago, ez, gogaikarri.

Bakarrik noake bide zearka,
iñor -bage giza illen artean,
argiaren irri ta mosu barik,
ibil-aldiaren zaldi gaiñean.

Itzaltsua, makur-une antzera,
datorkit gaiñera arrats ariña,
iñar-gori asko igaro dan
egun laburraren negar oztiña.

Bakarrik noake. Aurrez-aur dodan
bidean begiak ba'ditut ezar,

neronen burua dakust osorik
izuaren erpa artean zakar.

Zain dot eriotza, illun, irrikoi.
Obi-gerizak daust izuz gogoa
maillupe ler-azten. Otzaren esku!
Eriotz-algara! Bazi bakoa!

Ba-dot, orraitiño, itxaroaren
erraiñu gardena, barru josia:
geroak izango dau bertso oneitan
nire biotz-poz ta miñen barria.

ENE ERESKINA

Dana odol arrats-beeran,
bai bee-alde, bai mendi;
gero, illaren eskua lez,
dana jarri da geldu.

Uneak iku ondoren,
zemai ixil-mende datza;
arkaitz baizen zut-jagia
Oiz azpiko zugatza.

Bat-batez da jfxasperatu
adar-gori euzkia,
eta txoriak atertu
arrats-ekiñaldia.

Goi ta bee, oro estaliz,
ikara dira itzalak,
ta ez dakuse arean
nire begi minduak.

Aize mea, ezarian,
mao zuri artean
ames gozotan ete da
illuna luzatzean?

Mendi, basetxe ta landa,
guztiak dauz loak ar:
oindiñokarren, ai!, itzarrik
ene ereskiña bakar.

Ixil mingotsaren pean
oiu batek ots dagi:
ene ereskin gaztearen
min-asper da, czengi.

Nire biotz gaixoa, bai,
intsiz dozu aspaldi.
Zoriaren doakabe
Jaunak aida ba'ledü

Igar arpegia, ta ubel,
barrun zotin-ari;
miñetan ore-ogia
gaurkoz baitot janari.

Baiña lor onen azitik
zitua da jasoko,
naigabetuen amesak
azkabide izango.

Ene ereskin negar-bera,
ixil-ezkon aratza:
ots samiñez, otoi, birlora
nire ames-baratza.

Noizbait liliak erneko
ezker-eskoi bidean,
jgarra barriz biztuko
euskal-biotz muiñean.

ONDAMENA

Jazki oriskaz dagoz zugatz-adar goenak,
eguzki jaunak ez ditu edo oraingoan kutun;
anai diranen biotzak ikara baten jarriz,
sentipen ez-onez dabil ibar-laiñoa zurrun

Lerkai ta iskilluen otsa dozu zoraldi biziz
mendi-gerri inguruko luban oiñaren mende;
eta jtuna areagotu ta negartea asteen,
goi dana beillegiz yaku lauso-azi ta bete.

Beso biak luzaturik, Goikoa dot otoiztu,
zigor onetatik gaizka dagian gure lurra;
iñoiz Arek maite ebala zirudin gure egoitza,
gaur iskillots biurtua, dunbada ta negarra.

Balak ats-zurrunka datoz, etsaiak erauziak;
su-burdi gaiñ dabilkigu gorroto, arnas oska;
ondamendiaren ezten biur yaku dan-dana,
negarra ta eriotza ugoldeuz ibaika.

Giz-odola zelaietan da bolbol ixuria:
jausiak dira millaka gazte. Au laido, miña!
Zaurituak be millaka, samiñez dagozanak!
Suarra don, guda!, ire jzan muiñeko griña.

Errauts kolorez bazterrak, orbel oriz beteak;
garraxiz dabilta goian —zeren billa?— erroiak;
billoizik ta luze-luze gure pago-areitzak,
eurrez dabez eginbarri azpian giz-obiak.

Ai!, jldakoen itzalak ete baltz, izugarri!
Osto artez txiolari aizea me, arona;
zurmur-ots larrian zerbait diñoala dirudi...
Xistu ariz, illen deia ete guri emona?